

РЕШЕНИЕ

№ 121

гр. Пазарджик, 16.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в публично заседание на двадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Иванка Г. Илинова

при участието на секретаря Галина Г. Младенова
като разгледа докладваното от Иванка Г. Илинова Търговско дело № 20235200900054 по описа за 2023 година

В исковата молба на „И.Т.” ЕООД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление: гр. Е.П., ул. „К.О.”, бл. *, вх. *, ет. *, ап. **, представлявано от управителя А. П. Т. се твърди против „М.-Г.“ ЕООД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление: гр. П., ул. „З. * Ч.“ № **, ет. *, ап. **, представлявано от управителя И. В. П., че със заявка - договор за международен транспорт № *****, ги опис на товара, неразделна част към нея, подписани между двете дружества, ищецът възложил на ответника превоз на 8 броя фабрично нови леки автомобили марка ***** с конкретно записани рами, от място на товарене *****, *****, *****, *****, до ***** - *****, *****, *****.

На *** г. автомобилите били натоварени, но по време на осъществявания превоз от страна на „М.-Г.“ ЕООД по негова вина част от тях били увредени. Товарът е доставен на **** г., като е приет с отбелязване за неговото увреждане. След направени оглед и техническо становище се установило, че три от автомобилите са с тежки увреждания, които правят технически нецелесъобразно тяхното ремонтиране. Във връзка с изискванията на производителя тези автомобили били предадени за унищожаване поради тоталното им увреждане.

С оглед описаните щети ищцовото дружество е получило от спедитора

рекламационна претенция на стойност от 137 981.85 лв., представляващи левовата равностойност на 70 549 евро. От своя страна „И.Т.“ ЕООД е изготвило рекламационна претенция към подизпълнителя „М.-Г.“ ЕООД и я е връчило лично на управителя на дружеството на **** г.

За стойността на претенцията е издадена и фактура №**** г.

На ****г. между страните е подписана спогодба, в която са приети за безспорни фактите, описани по-горе. С документа двете дружества са извършили и частично прихващане на взаимно дължими една към друга суми, като сумата по рекламационната претенция в размер на 137 981.85 лв. е намалена с 41 114.60 лв. - сума, дължима от „И.Т.* ЕООД на „М.-Г.“ ЕООД по навло за транспортни услуги. Вследствие на подписаната спогодба задължението на превозвача е намалено до сумата от 96 867.23 лв.

На ****г. ищецът получил нова рекламационна претенция за възстановяване стойността на увредените автомобили *****, съгласно която общата стойност за вредите е намалена до 43 365.39 евро, представляващи 84 815.33 лв. Ответникът незабавно бил уведомен и на **** г. „И.Т.“ ЕООД и „М.-Г.“ ЕООД сключили анекс към Спогодба от **** г., съгласно чл. 4 от който общото задължение на ответното дружество е намалено на 43 720.29 лв.

Тъй като превозвачът не е платил доброволно сумата и е спрял комуникацията си с ищеца, на основание чл. 84, ал. 2 от ЗЗД „И.Т.“ ЕООД му изпратил *** за плащане, с която предоставил 7-дневен срок за погасяване на задължението.

До посочената дата, както и до настоящия момент, ищецът твърди, че плащане не е извършено.

На основание чл. 86 от ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. В настоящия случай „М.-Г.“ ЕООД е изпаднало в забава на ****г. и към датата на подаване на настоящата искова молба ответното дружество дължи на „И.Т.“ ЕООД и сумата от 303.61 лв., представляваща лихва за забава за периода **** г. - **** г.

Съдът е сезиран с искане да постанови решение, с което да осъди „М.-Г.“ ЕООД да плати на „И.Т.“ ЕООД главница в размер на 43 720.29 лв., ведно с лихва за забава от подаване на исковата молба до окончателното плащане на

задължението, както и лихва за забава за периода ****Г.-****Г.в размер на 303.61 лв. и разноските в настоящото съдебно производство, по делото за ****, а именно платени държавни такси, адвокатски възнаграждения и такси за ****.

Представя писмени доказателства.

В срока по чл.367 ал.1 от ГПК ответникът не е депозирал отговор на исковата молба.

В проведените две открити съдебни заседания ответната страна не оспорва предявения иск. В становището си по съществото на спора процесуалният представител на ответната страна адв.В. Ц. заявява, че иска е завишен по размер като се позовава на оценката на щетите извършена от застрахователя на превозвача в размер на 43702,00 лв.

За да се произнесе по предявения иск, като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност, от фактическа страна съдът прие за установено следното:

Не се спори между страните, че по силата на сключен от тях договор за международен транспорт №*****Г. ответникът е извършил превоз на товар, съгласно опис-неразделна част от договора, а именно 8 броя фабрично нови леки автомобили марка N.L.H.V.. Не се спори и относно увреждането на три от автомобилите по вина на превозвача, отразено в представена като доказателство по делото рекламационна претенция отправена от ищеца до ответника. В нея се съдържа *** ответникът в 14-дневен срок да заплати сумата 70549 евро, равняващи се на стойността на трите увредени автомобили всеки на стойност от по 23513 евро.

Рекламационната претенция ведно с ***та за плащане е получена от законния представител на ответника на ****Г.

За посочената сума в левовата ѝ равностойност от 137981,85 лв. ищецът е издал фактура с получател ответното дружество. Фактурата е надлежно подписана от И. П. като представител на ответната страна.

Като доказателство по делото, приложен към исковата молба, ищецът е представил договор за спогодба, постигната и подписана от страните по делото, по силата на която ответникът е признал задължението си към ищеца в размер на 137981,85 лв., а ищецът е признал насрещно задължение към него в

размер на 41114,60лв.Страните по договора за спогодба са отразили в съдържанието му постигнато от тях съгласие за извършване на извънсъдебно прихващане между двете суми ,като при това положение ответникът остава да дължи на ищеца сумата от 96867,25лв.Впоследствие спедиторът е уточнил,че размера на нанесените му щети възлиза на 43365,39евро по единична цена на всеки един от автомобилите от 14455,13евро.Поради това е издадено кредитно известие от ищеца за намаляване на задължението на ответника на 43720,29лв.и е подписан анекс на ****г.към спогодбата от ****г.,съгласно който размера на дълга на ответника след корекцията и след прихващането възлиза на 43720,29лв.

Ответникът е **** да заплати сумата с *** доставена му от куриерска служба Е. на ****г.В ****та е даден срок за **** -7 дни от получаването ѝ.

При така приетата за установена по делото фактическа обстановка от правна страна съдът прие за установено следното.

Съгласно чл. 1, т. 1 от Конвенцията за международен автомобилен превоз на товари (CMR) (наричана за краткост Конвенцията), такъв превоз е налице когато мястото на приемане на стоката за превоз и мястото на доставянето ѝ, се намират в две различни държави. В този случай по отношение на отговорността на превозвача ще намерят приложение именно разпоредбите на посочената Конвенция .

В практиката на ВКС, обективизирана в решение №135/05.10.2011г.по т. дело №1103/2010 г. на ВКС, ТК, II т. о., е възприето становище, което се споделя и от настоящият състав, че договорът за международен автомобилен превоз е неформален консенсуален договор и за неговото сключване е достатъчно доказване наличието на съвпадение на насрещните волеизявления на съконтрагентите.Съгласно чл.9,т.1 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR) товарителницата удостоверява до доказване на противното условията на договора и получаването на стоката от превозвача, а съгласно чл.4 (като аналогична разпоредба се съдържа и в чл.50,ал.1 от ЗАВП),договорът за превоз се установява с товарителница,но нейната липса не засяга превозното правоотношение. Нередовността или липсата на товарителница не рефлектират върху действителността на самия договор за превоз—аргумент от чл.4,изр.второ от Конвенцията.Следователно сключването на договора за

международен автомобилен превоз и неговите условия могат да се доказват с всички предвидени от закона доказателствени средства, а не само с товарителница. В случая с подаване на заявката - договор за международен превоз и нейното приемане от насрещната страна се счита, че договорът за международен автомобилен превоз на стоки е сключен с всичките последици от това. По делото сключването на договора за международен превоз не е и спорен между страните по делото.

В конкретния случай не се спори, а се установява и от събраните доказателства, че ищецът е действал като спедитор по отношение на предишен спедитор – чл. 363 от ТЗ, а именно *** Е., *. *. Ответникът е превозвач по договора за превоз, обективиран в заявка-договор за международен транспорт №*****Г.

Не се спори, че част от превозната стока е била увредена.

Съгласно чл. 17, т. 1 Конвенция CMR превозвачът е отговорен за цялостната или частична липса или повреда на стоката от момента на приемането ѝ за превоз до този на доставянето ѝ, както и за забавата при доставянето ѝ. Посочената правна норма задължава превозвачът да извърши точно определени действия, и не позволява отклонение от определеното правило за поведение, а именно задължението да достави на получателя цялата предадена от изпращача стока в уговорения срок или ако не е уговорен срок, в срока по чл. 19 и чл. 20, т. 1 Конвенция CMR. В разпоредбата на чл. 17, т. 2 Конвенция CMR изрично и изчерпателно са посочени основанията, при наличието на едно от които превозвачът се освобождава от отговорността по т. 1 - липсата, повредата или забавата се дължат на: 1) грешки на правоимащия (изпращача или получателя); 2) нареждане на правоимащия (изпращача или получателя), което не е резултат на грешка на превозвача; 3) присъщ недостатък на стоката; 4) или обстоятелства, които превозвачът не е могъл да избегне, и последиците, които не е могъл да преодолее. В настоящия случай ответникът не се позовава на факти и обстоятелства изключващи отговорността му като превозвач, напротив с оглед постигнатата между страните спогодба и анекса към нея, следва да се приеме, че същият признава, че носи отговорност за увредената стока. Нещо повече, от съдържанието на договора за спогодба и анекса към него, както и с оглед извършеното извънсъдебно прихващане, се установява че

ответникът признава и размера на вредите,за които отговаря.Ответникът не твърди,че е извършил плащане на исковата сума ,за което е бил изрично **** от ищеца с изпращане на ****та ,доставена му на ****г.

При това положение съдът приема,че предявеният иск с правно основание чл.17 от Конвенцията за международен автомобилен превоз на товари (CMR) е основателен.

След извършеното прихващане ответника следва да бъде осъден да заплати исковата сума в размер на 43720,29лв.

С оглед основателността на главния иск ,частично основателен се явява и иска за присъждане на лихва за забава.От товарителницата на л.23 от делото се установява,че ****та е доставена на ответника на ****г.и 7 дневния срок за **** изтича на ***г.,а от ****г.ответникът е в забава.За периода от ****г.до датата на предявяване на иска,размера на законната лихва определен от съда при условията на чл.162 от ГПК и с помощта на електронния калкулатор за изчисляване на законната лихва възлиза на 291,25лв.Ищецът претендира лихва за забава в размер на 303,61лв.и за период с начална дата ****г.до ***г.В частта над 291,25лв.до 303,61лв.и за периода от ****г.до ****г.иска следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

С оглед изхода на делото и предвид искането на ищеца да му бъдат присъдени разноските по водене на делото описани в представен списък по чл.80 от ГПК общо в размер на 6880,05лв.,съдът счита,че ответника следва да бъде осъден за заплати на ищеца разноски в размер на 6876,71лв.

Водим от горното,съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „М.-Г.“ ЕООД,ЕИК *****,седалище и адрес на управление:гр.П.,ул.,З. * Ч.“ №**,ет.*,ап.**,представлявано от управителя И. В. П. да заплати на „И.Т.” ЕООД,ЕИК *****,седалище и адрес на управление:гр.Е.П.,ул.,К.О.”,бл.*,вх.*,ет.*,ап.**,представлявано от управителя А. П. Т. на основание чл.17 от Конвенцията за международен автомобилен превоз на товари (CMR) сумата 43720,29лв.-неизплатена част от парично задължение по договор за превоз,обективизиран в заявка-договор за

международен транспорт №*****Г.,ведно със законната лихва върху сумата,считано от ***Г.и лихва за забава в размер на 291,25лв.за периода от ****Г.до ***Г. като за разликата над 291,25лв.до претендираните 303,61лв.,или за 12,36лв.,и за периода от ****Г.до ****Г. **ОТХВЪРЛЯ** иска за мораторна лихва като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА „М.-Г.“ ЕООД,ЕИК ***** да заплати на „И.Т.” ЕООД,ЕИК ***** деловодни разноски в размер на 6876,71лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Пловдивския Апелативен съд в дву седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пазарджик: _____